

Konvencija 29

KONVENCIJA O PRISILNOM ILI OBVEZONOM RADU

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, sastavši se na četrnaestom zasjedanju 10. lipnja 1930., i

odlučivši prihvatiti određene prijedloge u vezi s prisilnim ili obveznim radom, a što je prva točka dnevnog reda zasjedanja, i

odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik Međunarodne konvencije;

usvaja dvadesetosmog lipnja tisuću devetsto tridesete godine sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o prisilnom radu iz 1930. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

1. Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju se obvezuje ukinuti korištenje prisilnog ili obveznog rada u svim njegovim oblicima u što je moguće kraćem roku.
2. U cilju ovakvog potpunog ukidanja, prisilni ili obvezni rad će se moći koristiti, u prijelaznom razdoblju, samo u javne svrhe i kao izvanredna mjera, pod uvjetima i uz jamstva utvrđena ovom Konvencijom.
3. Po isteku roka od pet godina nakon stupanja na snagu ove Konvencije i kada Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada pripremi izvješće predviđeno člankom 31. ove Konvencije, navedeno Upravno vijeće će razmotriti mogućnost ukidanja prisilnog ili obveznog rada u svim njegovim oblicima bez novog prijelaznog razdoblja, kao i potrebu uvrštavanja ovog pitanja na dnevni red Konferencije.

Članak 2.

1. U smislu ove Konvencije izraz "prisilni ili obvezni rad" znači svaki rad ili uslugu koji se od neke osobe zahtijeva pod prijetnjom bilo kakve kazne, i za koje se ta osoba nije ponudila dobrovoljno.
2. Međutim, izraz "prisilni ili obvezni rad", u smislu ove Konvencije, ne odnosi se na:

svaki rad ili uslugu koji se zahtijeva na temelju zakona o obveznoj vojnoj službi za poslove isključivo vojne naravi;

svaki rad ili uslugu koji su dio uobičajenih građanskih obveza državljana cjelovito suverene države;

svaki rad ili uslugu koji se od neke osobe zahtijeva kao posljedica osude proglašene sudskom presudom, pod uvjetom da se navedeni rad ili usluga obavljaju pod nadzorom i kontrolom javne vlasti i da navedena osoba nije ustupljena ili stavljena na raspolaganje privatnim osobama, poduzećima ili udrugama;

svaki rad ili uslugu koji se zahtijeva u slučaju iznenadne opasnosti, to jest u slučaju rata, velike nesreće ili prijetnje od velike nesreće, kao što su požar, poplava, glad, potres, epidemije velikih razmjera ili stočne bolesti, najezda životinja, insekata ili biljnih parazita, i Općenito svaka okolnost koja bi mogla ugroziti život ili dobrobit čitavog ili jednog dijela pučanstva.

manji društveni radovi takove vrste koji se, budući da ih obavljaju članovi zajednice u izravnom interesu za navedenu zajednicu, mogu stoga smatrati uobičajenim građanskim počostima koje obvezuju članove zajednice, pod uvjetom da se sa članovima zajednice ili njihovim izravnim predstavnicima obvezno savjetuje o potrebi za takvim radovima.

Članak 3.

U svrhu ove Konvencije izraz "nadležna vlast" znači vlast matične zemlje ili najviša središnja vlast dotičnog teritorija.

Članak 4.

1. Nadležna vlast ne smije narediti ili dopustiti da se naredi prisilni ili obvezni rad u korist privatnih osoba, poduzeća ili udruga.

2. Ako takav oblik prisilnog ili obveznog rada u korist privatnih osoba, poduzeća ili udruga postoji na dan kada glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada registrira ratifikaciju ove Konvencije od strane članice, ta članica mora u potpunosti ukinuti takav prisilni ili obvezni rad od datuma kada ova Konvencija stupi na snagu u odnosu na tu članicu.

Članak 5.

1. Niti jedna koncesija dodijeljena privatnim osobama, poduzećima ili udrugama ne smije imati za posljedicu bilo kakav oblik prisilnog ili obveznog rada u proizvodnji ili sabiranju proizvoda kojima se te privatne osobe, poduzeća ili udruge koriste ili kojima trguju.

2. Ako postojeće koncesije sadrže odredbe koje imaju za posljedicu takav prisilni ili obvezni rad, te se odredbe moraju ukinuti što je prije moguće kako bi se osiguralo poštivanje članka 1. ove Konvencije.

Članak 6.

Službenici u upravi, čak i kada imaju dužnost poticati stanovništvo pod njihovim nadzorom da se uključi u neki oblik rada, ne smiju prisiljavati to stanovništvo niti bilo kojeg pojedinca da rade za privatne osobe, poduzeća ili udruge.

Članak 7.

1. Poglavari koji ne vrše upravne funkcije ne smiju koristiti prisilni ili obvezni rad.
2. Poglavari koji vrše upravne funkcije mogu, uz izričito odobrenje nadležne vlasti koristiti prisilni ili obvezni rad pod uvjetima predviđenim člankom 10. ove Konvencije.
3. Poglavari koji su zakonski priznati i koji ne primaju primjerenu naknadu u nekom drugom obliku, mogu se koristiti osobnim uslugama pod uvjetom da je to na odgovarajući način propisano, te da su poduzete sve potrebne mjere za spriječavanje zlouporabe.

Članak 8.

1. Za svaku odluku o korištenju prisilnog ili obveznog rada odgovornost snosi najviša civilna vlast dotičnog teritorija.
2. Međutim, ta vlast može ovlastiti najviše mjesne vlasti da naredе obavljanje prisilnog ili obveznog rada koji nema za posljedicu udaljavanje radnika od njihovog uobičajenog boravišta. Ta vlast može također ovlastiti najviše mjesne vlasti, za razdoblja i pod uvjetima predviđenima člankom 23. ove Konvencije, da naredе obavljanje prisilnog ili obveznog rada koji ima za posljedicu udaljavanje radnika od njihovog uobičajenog boravišta, u svrhu olakšavanja kretanja službenika u upravi dok obavljaju svoju dužnost, te za prijevoz državne imovine.

Članak 9.

Osim ako nije drukčije propisano člankom 10. ove Konvencije, svaka vlast nadležna za nalaganje prisilnog ili obveznog rada mora, prije donošenja odluke o korištenju takovog rada, utvrditi-

da je rad kojeg je potrebno obaviti ili usluga koju je potrebno pružiti od važnog izravnog interesa za zajednicu koja je pozvana da obavi rad ili pruži uslugu;

da su rad ili usluga trenutno i hitno potrebni;

da, za ponuđeni iznos nadnice i uz uvjete rada koji nisu nepovoljniji od plaće i uvjeta rada koji se u dotičnom području nude za sličan rad ili uslugu, nije bilo moguće osigurati dobrovoljnu radnu snagu za obavljanje rada ili pružanje usluge;

da rad ili usluga ne predstavljaju pretežak teret za dotično stanovništvo, uzimajući u obzir raspoloživu radnu snagu i njezinu sposobnost da obavi taj rad.

Članak 10.

1. Prisilni ili obvezni rad koji se zahtijeva s naslova poreza i prisilni ili obvezni rad kojeg su za obavljanje javnih radova naredili poglavari s upravnim funkcijama mora se postupno ukinuti.

2. U međuvremenu, kada sa prisilni ili obvezni rad zahtijeva s naslova poreza i ako poglavari s upravnim funkcijama nalažu prisilni ili obvezni rad u svrhu obavljanja javnih radova, nadležna vlast prethodno mora utvrditi -

da je rad kojeg je potrebno obaviti ili usluga koju je potrebno pružiti od važnog izravnog interesa za zajednicu koja je pozvana da obavi rad ili pruži uslugu;

da su rad ili usluga trenutno i hitno potrebni;

da, za ponuđeni iznos nadnice i uz uvjete rada koji nisu nepovoljniji od plaće i uvjeta rada koji se u dotičnom području nude za sličan rad ili uslugu, nije bilo moguće osigurati dobrovoljnu radnu snagu za obavljanje rada ili pružanje usluge;

da rad ili usluga nemaju za posljedicu udaljšavanje radnika od njihovog uobičajenog boravišta;

da će se obavljanje rada ili pružanje usluge ravnati u skladu s potrebama vjere, društvenog života i poljoprivrede

Članak 11.

1. Samo fizički sposobni muškarci za koje se može pretpostaviti da nisu mlađi od 18 godina niti stariji od 45 godina mogu biti pozvani na prisilan ili obvezan rad. Osim za vrste rada predviđene člankom 10. ove Konvencije, moraju se primjenjivati sljedeća ograničenja i uvjeti:

kad god je to moguće, prethodna potvrda liječnika kojeg je ovlastila uprava da dotične osobe ne boluju niti od jedne infektivne ili zarazne bolesti te da su tjelesno sposobne za rad koji treba obaviti i da su sposobne raditi u uvjetima pod kojima će se rad obavljati;

opće izuzeće nastavnika i učenika, kao i službenika u upravi;

održavanje broja odraslih i fizički sposobnih muškaraca neophodnih za obiteljski i društveni život u svakoj zajednici;

poštivanje bračnih i obiteljskih veza.

2. U svrhu podstavka (c) prethodnog stavka, propisima predviđenim člankom 23. se mora utvrditi udio fizički sposobnih muškaraca koji se mogu u svako doba odvesti na prisilni ili obvezni rad, pod uvjetom da taj udio ni u kojem slučaju ne bude veći od 25 posto. Pri utvrđivanju tog udjela nadležna vlast mora voditi računa o gustoći naseljenosti, o društvenom i fizičkom razvoju stanovništva, o sezonama i o poslu kojeg dotične osobe moraju u svojem mjestu obaviti u svoju korist, a mora Općenito uzeti u obzir i gospodarske i društvene potrebe uobičajenog života dotične zajednice.

Članak 12.

1. Najduže razdoblje u kojem neka osoba može biti odvedena na prisilni ili obvezni rad bilo koje vrste, unutar bilo kojeg razdoblja od dvanaest mjeseci, ne smije biti dulje od 60 dana, uključujući i vrijeme potrebno za odlazak na i povratak s mjesta rada.

2. Svaka osoba koja je podvrgnuta prisilnom ili obveznom radu mora dobiti potvrdu u kojoj su naznačena razdoblja u kojima je obavila takav rad.

Članak 13.

1. Redovno radno vrijeme svake osobe podvrgnute prisilnom ili obveznom radu mora biti isto kao i radno vrijeme koje je uobičajeno za dobrovoljni rad, a sati rada izvan redovnog radnog vremena se moraju nagraditi u iznosu uobičajenom za nagrađivanje prekovremenih sati dobrovoljnog rada.

2. Svim osobama podvrgnutim prisilnom ili obveznom radu bilo koje vrste mora se dati jedan dan tjednog odmora, a taj dan, koliko je to moguće, mora se podudarati s danom utvrđenim tradicijom ili običajima tog teritorija ili regije.

Članak 14.

1. S iznimkom prisilnog ili obveznog rada utvrđenog člankom 10. ove Konvencije, prisilni ili obvezni rad bilo koje vrste se mora novčano nagraditi u iznosu koji ne smije biti niži od onog koji je uobičajen za slične vrste rada u okrugu u kojem je radna snaga zaposlena ili u okrugu iz kojeg je radna snaga vrbovana, prema tome koji je viši.

2. U slučaju rada kojeg naređuju poglavari u obavljanju svojih upravnih funkcija, plaćanje nadnica u skladu s odredbama prethodnog stavka mora se uvesti što je prije moguće.

3. Nadcina se mora isplatiti osobno svakom radniku, a ne njegovom plemenskom poglavaru ili nekoj drugoj vlasti.

4. U svrhu isplate nadnice dani provedeni na putu prema mjestu rada i iz njega se računaju kao radni dani.

5. Odredbe ovog članka ne sprječavaju davanje uobičajenih dnevnih obroka hrane kao dijela nadnice, s time da ti obroci moraju imati barem istu vrijednost kao novčana isplata koju zamjenjuju, ali od plaće se ne smiju oduzimati odbici za plaćanje poreza ili za posebnu hranu, odjeću ili smještaj koji se osiguravaju radniku kako bi ga se održalo sposobnim da nastavi svoj rad u posebnim uvjetima bilo kojeg zaposlenja, ili za korištenje alata.

Članak 15.

1. Svi zakoni ili drugi propisi koji uređuju pitanja odštete za nesreću ili bolest kao posljedicu zaposlenja radnika, kao i svi zakoni ili drugi propisi kojima se osigurava plaćanje odštete uzdržanim članovima obitelji radnika koji je umro ili postao invalid koji su ili će biti na snazi na dotičnom teritoriju, moraju se na jednak način primijeniti i na osobe podvrgnute prisilnom ili obveznom radu i na dobrovoljne radnike.

2. U svakom slučaju svaka vlast koja zapošljava bilo kojeg radnika na prisilnom ili obveznom radu obvezna je osigurati sredstva za uzdržavanje svakom radniku koji, zbog nesreće ili bolesti koja je posljedica zaposlenja, postane potpuno ili djelomično nesposoban brinuti se za sebe, te poduzeti mjere kako bi osigurala uzdržavanje za svaku osobu koju je taj radnik uzdržavao u slučaju njegove invalidnosti ili smrti koja nastane kao posljedica zaposlenja.

Članak 16.

1. Osim u slučajevima izvanredne potrebe, osobe podvrgnute prisilnom ili obveznom radu ne smiju biti premještene u područja u kojima se prehrana i klima toliko znatno razlikuju od onih na koje su oni navikli da bi to moglo ugroziti njihovo zdravlje.

2. Ni u kojem slučaju premještaj tih radnika nije dopušten ako se ne mogu strogo primijeniti sve mjere koje se odnose na higijenu ili smještaj potrebne za prilagođavanje tih radnika uvjetima i sve mjere za osiguranje zaštite njihovog zdravlja.

3. Kad se takav premještaj ne može izbjeći, moraju se, prema mišljenju nadležnog liječnika, poduzeti mjere postupnog prilagođavanja na nove uvjete prehrane i klime.

4. U slučajevima kada se od takvih radnika traži da obavljaju redoviti rad na koji nisu naviknuti, moraju se poduzeti mjere kako bi se osiguralo njihovo prilagođavanje na takav rad, posebice u pogledu postupnog osposobljavanja,

radnog vremena i osiguranja razdoblja odmora, kao i povećanja količine ili poboljšanja kvalitete prehrane koja bi mogla biti potrebna.

Članak 17.

Prije nego dopusti korištenje prisilnog ili obveznog rada za poslove izgradnje ili održavanja koji podrazumijevaju boravak radnika na mjestima rada duže vremensko razdoblje, nadležna vlast mora utvrditi

(1) da su poduzete sve potrebne mjere za zaštitu zdravlja radnika i za osiguravanje potrebne medicinske skrbi, a posebice,

(a) da se radnici podvrgavaju liječničkom pregledu prije započinjanja s radom i u utvrđenim vremenskim razmacima tijekom službe, (b) da je prisutan određen broj medicinskog osoblja koji imaju na raspolaganju ljekarne, ambulante, bolnice i opremu potrebnu za zadovoljavanje svih potreba, i

(c) da su na mjestu rada zadovoljavajući sanitarni uvjeti, opskrba pitkom vodom, hranom, gorivom i kuhinjskim priborom, te, ako je potrebno, da smještaj i odjeća zadovoljavaju;

(2) da su poduzete odgovarajuće mjere kako bi se osiguralo uzdržavanje obitelji radnika, posebice omogućavanjem dostave, novčanom pošiljkom i na siguran način, dijela nadnice obitelji, na zahtjev ili uz pristanak radnika;

(3) da su putovanja radnika na mjesto rada i s mjesta rada organizirana na teret i pod odgovornošću uprave koja takva putovanja mora olakšati koristeći u najvećoj mogućoj mjeri sva raspoloživa prijevozna sredstva;

(4) da bi, u slučaju bolesti ili nesreće koje bi prouzročile nesposobnost za rad za određeno vrijeme, radnik bio vraćen kući na teret uprave;

(5) da se svakom radniku koji po završetku razdoblja prisilnog ili obveznog rada želi ostati kao dobrovoljni radnik to dopušta bez da, u periodu od dvije godine, gubi pravo na besplatnu repatrijaciju.

Članak 18.

1. Prisilni ili obvezni rad u svrhu prijevoza ljudi i robe, kao što je rad nosača ili veslača, mora se ukinuti u najkraćem mogućem roku. U međuvremenu nadležna vlast mora donijeti propise koji će utvrđivati, između ostalog, (a) da se takav rad može koristiti samo u svrhu olakšavanja kretanja službenika uprave dok obavljaju svoje dužnosti, ili za prijevoz državne imovine, ili, u veoma hitnim slučajevima, za prijevoz drugih osoba koje nisu službenici,

(b) da se, gdje je moguće obaviti liječnički pregled, radnicima koji su tako zaposleni mora liječničkom potvrdom utvrditi da su tjelesno sposobni, a gdje takav

liječnički pregled nije moguće obaviti iz praktičnih razloga, da će osoba koja zapošljava takve radnike biti odgovorna osigurati da su oni tjelesno sposobni i da ne boluju od infektivnih ili zaraznih bolesti, (c) najveći teret koji ti radnici mogu nositi, (d) najveću udaljenost od njihovih domova na koju mogu biti odvedeni, (e) najveći broj dana u mjesecu ili nekom drugom razdoblju za vrijeme kojih mogu biti odvedeni, uključujući dane provedene u povratku kući, i (f) osobe ovlaštene zahtijevati ovakav oblik prisilnog ili obveznog rada i opseg u kojem su one ovlaštene zahtijevati ga.

2. Pri utvrđivanju najvećih vrijednosti predviđenih točkama (c), (d) i (e) prethodnoga stavka, nadležna vlast mora uzeti u obzir sve relevantne čimbenike, uključujući tjelesnu sposobnost stanovništva iz kojeg se takvi radnici vrbuju, karakteristike kraja kroz kojeg oni moraju putovati i klimatske uvjete.

3. nadležna vlast mora također osigurati da uobičajeno dnevno putovanje takvih radnika nije duže od udaljenosti koja odgovara prosječnom osmosatnom radnom danu, s time da se podrazumijeva da se mora uzeti u obzir ne samo teret koji se nosi i udaljenost koju je potrebno prijeći, već i stanje puta, godišnje doba i ostali relevantni čimbenici, a kada sati putovanja premašuju uobičajeno dnevno putovanje, ti sati moraju biti naknađeni nadnicom većom od uobičajene.

Članak 19.

1. nadležna vlast može odobriti prisilno obrađivanje zemlje samo kao mjeru opreza za sprječavanje gladi ili nestašice zaliha hrane, i to uvijek pod uvjetom da hrana ili proizvodi ostanu u vlasništvu pojedinaca ili zajednice koja ih proizvodi.

2. Ništa se u ovom članku ne smije tumačiti kao ukidanje obveze članova zajednice, u kojoj je proizvodnja organizirana na komunalnoj osnovi na temelju zakona ili običaja i u kojoj proizvod ili dobit ostvarena njegovom prodajom ostaju u vlasništvu zajednice, da obavljaju rad koji od njih traži zajednica u skladu s tim zakonima ili običajima.

Članak 20.

Zakoni o kolektivnom kažnjavanju prema kojima neka zajednica može biti kažnjena za zločine počinjene od strane bilo kojeg njezinog člana ne smiju sadržavati odredbe o prisilnom ili obveznom radu kojem se podvrgava zajednica kao načinu kažnjavanja.

Članak 21.

Prisilni ili obvezni rad se ne smije koristiti za podzemne radove u rudnicima.

Članak 22.

Godišnja izvješća, koja članice koje ratificiraju ovu Konvenciju pristaju podnositi u skladu s člankom 22. Statuta Međunarodne organizacije rada, o mjerama poduzetim u cilju provedbe odredaba ove Konvencije, moraju sadržavati što je moguće iscrpnije podatke, u odnosu na svaki dotični teritorij, o opsegu u kojem se na tom teritoriju pribjegavalo korištenju prisilnog ili obveznog rada, o tome u koje svrhe se on koristio, o stopama oboljelosti i smrtnosti, radnom vremenu, načinima isplate nadnica i visinama nadnica, te sve ostale relevantne podatke.

Članak 23.

1. U svrhu provedbe odredaba ove Konvencije nadležna vlast mora donijeti cjelovite i precizne propise koji uređuje korištenje prisilnog ili obveznog rada.
2. Ti propisi moraju, između ostalog, sadržavati odredbe kojima se svakoj osobi koja se podvrgava prisilnom ili obveznom radu dopušta da vlastima podnosi pritužbe koje se odnose na uvjete rada, te kojima se osigurava da se takve pritužbe ispituju i razmotre.

Članak 24.

U svim slučajevima moraju se poduzeti odgovarajuće mjere za osiguranje stroge primjene propisa koji uređuju pitanja prisilnog ili obveznog rada, bilo na način da se prošire nadležnosti postojeće inspekcije rada koja je ustrojena za provođenje inspekcije dobrovoljnog rada tako da obuhvaća i inspekciju prisilnog ili obveznog rada, bilo na neki drugi odgovarajući način. Moraju se također poduzeti mjere kojima se osigurava da s tim propisima budu upoznate osobe od koje se podvrgavaju takvom radu.

Članak 25.

Nezakonito podvrgavanje prisilnom ili obveznom radu mora biti kažnjivo kao kazneno djelo, i svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju je obvezna osigurati da su zakonom propisane kazne zaista primjerene i da se strogo primjenjuju.

Članak 26.

1. Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju se obvezuje primjenjivati je na teritorije stavljene pod njezin suverenitet, jurisdikciju, zaštitu, vrhovnu vlast, skrbništvo ili upravu, u onom opsegu u kojem ima pravo prihvaćati obveze koje se tiču pitanja unutarnje jurisdikcije; pod uvjetom da, ako ta članica želi primjenu odredba članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada, ona mora svojoj ratifikaciji priložiti izjavu u kojoj navodi -

(1) teritorije na kojima namjerava primjenjivati odredbe ove Konvencije bez izmjene;

(2) teritorije na kojima namjerava primjenjivati odredbe ove Konvencije s izmjenama i pojedinosti o tim izmjenama;

(3) teritorije u odnosu na koje zadržava pravo donošenja konačne odluke.

2. Izjava iz prethodnog stavka se smatra sastavnim dijelom ratifikacije i ima snagu ratifikacije. Svaka članica može, naknadnom izjavom otkazati u cjelosti ili djelomično rezerve stavljene u izvornoj izjavi u skladu s odredbama podstavaka (2) i (3) ovoga članka.

Članak 27.

Formalne ratifikacije ove Konvencije, pod uvjetima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, priopćavaju se glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 28.

1. Ova Konvencija obvezuje samo one članice čije su ratifikacije registrirane u Međunarodnom uredu rada.

2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada su kod glavnog ravnatelja registrirane ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu dvanaest mjeseci nakon datuma registracije njene ratifikacija u Međunarodnom uredu rada.

Članak 29.

Čim ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada budu registrirane u Međunarodnom uredu rada, glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada će to notificirati svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im također notificirati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno priopće druge članice Organizacije.

Članak 30.

1. Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz počinje djelovati godinu dana nakon datuma kada je registriran u Međunarodnom uredu rada.

2. Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju, i koja u roku od godine dana nakon proteka razdoblja od deset godina iz prethodnog stavka ne iskoristi pravo otkaza utvrđeno u ovom članku, bit će vezana za još jedno razdoblje od pet godina,

a nakon toga može otkazati Konvenciju po proteku svakog novog razdoblja od pet godina prema uvjetima utvrđenim ovim člankom.

Članak 31.

Kada to bude smatralo potrebnim, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada podnijet će Općoj konferenciji izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotrit će potrebu uvrštavanja pitanja njene cjelovite ili djelomične revizije na dnevni red Konferencije.

Članak 32.

1. Ako Konferencija usvoji novu konvenciju koja bi ovu Konvenciju revidirala u cijelosti ili djelomično, ratifikacija nove konvencije od strane članice *ipso iure* znači otkazivanje ove Konvencije bez obzira na odredbu članka 30., ako i kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu.

2. Od datuma kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članicama.

3. Ova Konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za one države članice koje su je ratificirale ali nisu ratificirale novu revidirajuću konvenciju.

Članak 33.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su vjerodostojni.